

Kopie
Afgeleverd aan: mr. APS Febian
art. 792 GW
Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

257

Repertoriumnummer 2021 / 2693
Datum van uitspraak 30 maart 2021
Rolnummer 2020/FA/366

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

Niet aan te bieden aan de
ontvanger

Hof van beroep te Brussel

42ste kamer,
Familiezaken

EINDARREST

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00002061135-0001-0011-02-01-1

INZAKE VAN:

RRN [REDACTED] van Nigeriaanse nationaliteit, wonende te [REDACTED]

optredend:

- zowel in eigen naam,
- als in hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind RRN [REDACTED] geboren te Brussel op [REDACTED]

appellante,

bijgestaan door mr. APS Febian, advocaat te 3001 HEVERLEE, Ambachtenlaan 6,

TEGEN:

RRN [REDACTED] van Belgische nationaliteit, wonende te [REDACTED]

geïntimeerde,

vertegenwoordigd door mr. VANDER VELPEN Jozef, advocaat te 2020 ANTWERPEN, Atletenstraat 31.

Gelet op de stukken van de procedure, inzonderheid:

- het eindvonnis op tegenspraak uitgesproken door de familierechtbank van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel op 16 maart 2020, waarvan geen akte van betekening wordt neergelegd;
- het verzoekschrift tot hoger beroep neergelegd ter griffie van het hof op 24 juni 2020, waarbij tijdig hoger beroep werd aangetekend;
- de conclusie van appellante neergelegd ter griffie op 5 november 2020;
- de conclusie van geïntimeerde neergelegd ter griffie op 18 september 2020;
- het mondelinge advies van het Openbaar Ministerie op de zitting van 23 maart 2021 waarbij het schriftelijke advies van de procureur des Konings d.d. 21 oktober 2019 werd hernomen en waarop partijen ter zitting hebben kunnen repliceren;
- de door appellante neergelegde stukken;
- de door het Openbaar Ministerie neergelegde stukken.

Geïntimeerde verklaart niet meer geantwoord te hebben op de conclusie van appellante van 5 november 2020 en te verwijzen naar zijn conclusie van 18 september 2020 (zie proces-verbaal van de terechtzitting).

Geïntimeerde verklaart geen stukken neer te leggen (zie proces-verbaal van de terechtzitting).

I. VOORGAANDEN

1.

Uit de mededeling vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken bijgebracht door het Openbaar Ministerie blijken volgende gegevens aangaande appellante:

- zij is geboren in Benin City (Nigeria) en heeft de Nigeriaanse nationaliteit;
- zij kwam België binnen met een valse identiteit op 18 april 1995, en beweerde dat zij geboren was op 1 december 1976 te Freetown en de nationaliteit van Sierra Leone had;
- haar asielaanvraag werd geweigerd en het dringend beroep tegen de weigeringsbeslissing werd verworpen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen;
- op 13 mei 2002 diende zij een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9.3 Vreemdelingenwet, met als opgegeven geboortedatum 1 december 1978, maar nog steeds met de valse gegevens van geboren te zijn te Freetown en de nationaliteit van Sierra Leone te hebben; deze aanvraag werd op 5 november 2003 onontvankelijk verklaard;
- op 23 december 2002 bleek appellante bij een politiecontrole in het bezit te zijn van een valse Belgische identiteitskaart voor vreemdelingen onder de naam [REDACTED] geboren op 17 juni 1983 te Kumasi en van Ghanese nationaliteit;
- op 8 juli 2013 reikte de ambassade van Nigeria te Brussel aan appellante een Nigeriaans paspoort uit;
- op 25 juli 2013 diende appellante een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet onder de naam [REDACTED] geboren op 1 december 1978 te Benin City (Nigeria) en van Nigeriaanse nationaliteit, waarbij zij voor het eerst een Nigeriaans paspoort voorlegde dat niet vervalst bleek; op 19 augustus 2015 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard, en werd appellante in het bezit gesteld van een bevel om het Belgische grondgebied te verlaten; het beroep hiertegen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen;
- appellante gaf geen gevolg aan het bevel om het Belgische grondgebied te verlaten en verbleef verder illegaal in het land.

Appellante was ten tijde van de geboorte van het kind ongehuwd.

Appellante brengt een geschreven getuigenverklaring voor van [REDACTED] die verklaart dat hij van maart 2015 tot september 2016 een koppel vormde met appellante, dat ze in september 2016 uit elkaar gegaan zijn en sindsdien vrienden gebleven zijn (stuk 7).

2.

Geïntimeerde is geboren te Antwerpen op 22 april 1972 en heeft de Belgische nationaliteit. Hij is ongehuwd.

3.

Partijen leerden elkaar kennen in het voorjaar van 2017 via de datingapp 'Twoo'. Na enkele maanden chatten begonnen partijen in de loop van mei 2017 af te spreken, waarna zij volgens appellante een amoureuze relatie begonnen, en volgens geïntimeerde een louter seksuele relatie hadden, hoogstens een pril begin van een liefdesverhouding.

Geïntimeerde bevestigt dat appellante en hij in mei en juni 2017 enkele keren in het weekend hebben afgesproken, waarbij zij onder meer in Brugge, Brussel en Oostende in een hotel de nacht doorbrachten en daar geslachtsbetrekkingen onderhielden.

Na een tweetal maanden (volgens geïntimeerde) respectievelijk een drietal maanden (volgens appellante) kwam er een einde aan de ontmoetingen tussen appellante en geïntimeerde.

4.

Op 8 maart 2018 bracht appellante te Brussel het kind ██████ ter wereld.

De aangifte van de geboorte aan de ambtenaar van de burgerlijke stand te Brussel gebeurde door de moeder op 21 maart 2018 (stuk 1).

Haar kind werd niet door een man erkend en heeft op heden geen juridische vader.

Het kind kreeg de familienaam van de moeder ██████

5.

Op 23 mei 2018 bracht appellante in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar kind tegen geïntimeerde een dagvaarding uit tot onderzoek/vestiging van het vaderschap.

Bij niet bestreden tussenvonnissen van 18 juni 2018 werd de heropening der debatten bevolen teneinde appellante toe te laten haar identiteitsgegevens te vervolledigen en een afschrift van de geboorteakte van het kind neer te leggen.

Bij niet bestreden tussenvonnissen van 8 oktober 2018 stelde de familierechtbank vast dat de Belgische rechtbanken bevoegd zijn en dat overeenkomstig artikel 62, § 1 WIPR het Belgische recht van toepassing is gelet op de Belgische nationaliteit van de beweerde vader, hier geïntimeerde. De vordering van appellante werd ontvankelijk verklaard, en er werd een DNA-onderzoek bevolen waarbij dokter Christian Demanet van het UZ Brussel werd aangesteld als gerechtsdeskundige.

Partijen verleenden hun medewerking aan het deskundigenonderzoek, en uit het verslag van het deskundigenonderzoek blijkt dat geïntimeerde de genetische vader is van het kind ██████

II. VONNIS A QUO

Bij het bestreden eindvonnis van 16 maart 2020 heeft de eerste rechter de vordering van appellante ongegrond verklaard.

III. VOORWERP VAN HET HOGER BEROEP

Overeenkomstig haar conclusie voor het hof vordert appellante, met de hervorming van het vonnis *a quo*:

- * te zeggen voor recht dat geïntimeerde de vader is van het kind [REDACTED]
- * te bevelen dat voor de bekendmaking van het arrest gehandeld zal worden overeenkomstig artikel 333 oud BW.

Overeenkomstig zijn conclusie vordert geïntimeerde het hoger beroep ongegrond te verklaren.

Het Openbaar Ministerie adviseerde ter zitting van 23 maart 2021 tot de verwerping van het hoger beroep onder verwijzing naar het schriftelijke advies van de procureur des Konings d.d. 21 oktober 2019.

IV. BEOORDELING

1. Aangaande het genetische vaderschap

Overwegende dat, opdat de vordering tot onderzoek naar het vaderschap gegrond verklaard zou worden, de eiser het bewijs moet leveren van het genetische vaderschap van de man van wie voorgehouden wordt dat hij de vader van het kind is (art. 332*quinquies*, § 3 oud BW);

Dat de wet daartoe drie bewijsmogelijkheden voorschrijft;

Overwegende dat het vaderschap vooreerst bewezen kan worden door het bezit van staat dat het kind heeft t.a.v. de beweerde vader (art. 324, eerste lid oud BW);

Dat nergens uit blijkt dat er een bezit van staat van vader voorhanden zou zijn ten aanzien van eerste geïntimeerde;

Overwegende dat de wet voorts toelaat dat het bewijs van de genetische band geleverd wordt aan de hand van een rechtstreeks bewijs van deze genetische band, te leveren door alle middelen van recht (art. 324, tweede lid oud BW);

Dat uit het verslag van het deskundigenonderzoek gevoerd door de gerechtsdeskundige dr. Demanet blijkt dat geïntimeerde de genetische vader is van het kind [REDACTED]

Dat dit gegeven door geïntimeerde als dusdanig niet betwist wordt.

2. Aangaande het verzet door het Openbaar Ministerie

Overwegende dat door de wet van 19 september 2017, in werking getreden op 1 april 2018, de wetgever het mogelijk gemaakt heeft voor het Openbaar Ministerie om verzet aan te tekenen tegen het inwilligen van het onderzoek naar het vaderschap met betrekking tot een minderjarig kind, indien de vestiging van de vaderlijke afstamming strijdig is met het belang van het kind (art. 332*quinquies*, § 2, eerste lid oud BW, zoals gewijzigd door art. 12, wet van 19 september 2017);

Dat de wetgever hiermee beoogde het vaststellen van de vaderlijke afstamming op frauduleuze gronden, enkel met het oog op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel, tegen te gaan;

Dat het feit dat het genetische vaderschap van de man tegen wie een onderzoek naar het vaderschap gevoerd wordt vaststaat, geen wettelijk beletsel vormt voor een onderzoek naar de strijdigheid van de vestiging van het vaderschap met het belang van het kind, zoals terecht overwogen door de eerste rechter (vonnis *a quo* p. 5).

Overwegende dat het beroep tot vernietiging van de wet van 19 september 2017 door het Grondwettelijk Hof werd verworpen, behoudens het – hier niet toepasselijke – voormalige artikel 330/2, vijfde en zesde lid oud BW en behoudens het voorbehoud betreffende artikel 330/1 oud BW (Grondwettelijk Hof 7 mei 2020, arrest nr. 58/2020).

3. Aangaande het verzet door de vader

Overwegende dat hoewel artikel 332*quinquies* oud BW deze hypothese niet uitdrukkelijk regelt, aangenomen moet worden dat ook indien zoals *in casu* de moeder van een minderjarig kind een onderzoek naar het vaderschap instelt tegen de genetische vader, en deze zich daartegen verzet, de familierechter het belang van het kind in aanmerking kan nemen om de vordering af te wijzen; dat het Grondwettelijk Hof stelde dat in de tegenovergestelde zin geïnterpreteerd artikel 332*quinquies* oud BW de artikelen 10, 11, 22 en 22*bis* van de Grondwet schendt (Grondwettelijk Hof 28 november 2019, arrest nr. 190/2019 en 18 juni 2020, arrest nr. 92/2020).

4.

Overwegende dat *in casu* zowel het Openbaar Ministerie als geïntimeerde (die de genetische vader is) zich tegen de vestiging van het vaderschap van geïntimeerde verzetten op grond dat dit strijdig is met het belang van het kind;

Overwegende dat zowel het Openbaar Ministerie als de vader zich inzonderheid steunen op het gegeven dat de door appellante beoogde vaststelling van het vaderschap van geïntimeerde frauduleus zou zijn, namelijk dat appellante het vaderschap van geïntimeerde wil doen vaststellen met de manifeste intentie om daarmee enkel een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, voor zichzelf en voor het kind.

5.

Overwegende dat de eerste rechter gevolgd kan worden in de overweging dat de bewering van appellante dat zij hoopte met geïntimeerde een duurzame en stabiele relatie op te bouwen, volstrekt ongeloofwaardig is en door niets onderbouwd is;

Dat de enkele (niet gedateerde) foto's die appellante neerlegt waarop zij en geïntimeerde afgebeeld staan, dit geenszins bewijzen (stukken 6), en al evenmin de (niet gedateerde) foto's van werven waar geïntimeerde als kraanman werkzaam was en die hij kennelijk had doorgestuurd aan appellante (stukken 13);

Dat appellante evenmin haar bewering bewijst dat, toen geïntimeerde erachter kwam dat zij zwanger was, hij alle contact met haar verbrak;

Dat overigens nergens uit blijkt dat appellante geïntimeerde op de hoogte gebracht heeft van (de evolutie van) haar zwangerschap; dat haar bewering dat zij alle berichten dienaangaande op haar gsm gewist heeft, volstrekt ongeloofwaardig is;

Overwegende evenwel dat deze vaststellingen niet volstaan om te concluderen dat met de vestiging van het vaderschap ten aanzien van geïntimeerde appellante enkel en alleen beoogd zou hebben daarmee een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen, noch dat deze vaststelling van het vaderschap om een andere reden strijdig zou zijn met het belang van het kind.

6.

Overwegende dat geïntimeerde van zijn kant evenmin het bewijs levert dat hij na het einde van de relatie (volgens hem in juni 2017) nog geprobeerd heeft om contact met appellante te onderhouden;

Dat aldus evenmin het bewijs voorligt dat appellante, eens ze wist dat ze zwanger was van geïntimeerde, geweigerd zou hebben om met hem nog enig contact te onderhouden.

7.

Overwegende dat het hof aldus, op basis van de verklaringen van partijen en de door appellante neergelegde bewijsstukken, en zonder dat het hof vermag de zieleroerselen van partijen te ontbloten, tot de vaststelling komt dat appellante en geïntimeerde beiden op zoek waren naar een connectie met een persoon van het andere geslacht via een datingapp, dat zij elkaar op die manier in levende lijve ontmoet hebben en kortstondig (gedurende twee tot maximaal drie maanden) met elkaar zijn omgegaan en zij daarbij enkele keren ook geslachtsbetrekkingen hebben onderhouden, maar dat zij na korte tijd elkaar uit het oog verloren zijn;

Overwegende dat geïntimeerde voorhoudt dat appellante – leugenachtig – beweerde dat zij anticonceptie nam, wat appellante betwist;

Dat in elk geval vastgesteld moet worden dat geïntimeerde van zijn kant ook niet het nodige gedaan heeft om een voorbehoedsmiddel te gebruiken teneinde te voorkomen dat hij appellante zwanger zou maken.

8. Aangaande de geëvolueerde verblijfsrechtelijke situatie van appellante en van het kind

Overwegende dat appellante uiteenzet dat zij op 27 maart 2020 (= kort na het bestreden vonnis) moeder geworden is van een tweede kind, [REDACTED] die erkend werd door de genetische vader van het kind [REDACTED] (stukken 8 en 15); dat het kind thans de naam [REDACTED] draagt;

Dat appellante verklaart dat zij met de heer [REDACTED] vader van haar tweede kind, een duurzame affectieve relatie heeft, en zij op 15 juli 2020 een verklaring van wettelijke samenwoning hebben afgelegd voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Leuven (stuk 14) en op heden wettelijk samenwonenden zijn;

Dat nu de heer [REDACTED] de Belgische nationaliteit heeft, ook het kind [REDACTED] de Belgische nationaliteit heeft verkregen;

Dat appellante op 10 juni 2020 een aanvraag had ingediend voor het bekomen van een F-kaart (= verblijfskaart voor een familielid van een Unieburger met onbeperkt verblijf), op basis van gezinshereniging als familielid van een Belg; dat zij ter zitting meedeelt dat zij op 14 december 2020 – dit is hangende de procedure voor het hof – een verblijfskaart F “*Verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie*” verkregen heeft, en deze verblijfskaart aan het hof heeft voorgelegd, waaruit gebleken is dat zij daadwerkelijk een F-verblijfskaart heeft die geldig is voor de periode van 14 december 2020 tot 14 december 2025;

Dat dienvolgens appellante op het ogenblik waarop het hof de zaak in beraad genomen heeft (23 maart 2021) niet illegaal op Belgisch grondgebied verblijft;

Dat aldus de uitspraak van het hof aangaande haar vordering tot onderzoek naar het vaderschap geen weerslag zal hebben op haar verblijfssituatie in België;

Dat dan ook bezwaarlijk voorgehouden kan worden dat appellante huidige procedure voor het hof voortzet met de uitsluitende bedoeling om voor haar (en voor haar kind) een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen.

9. Aangaande de louter negatieve invulling van het criterium van het belang van het kind

Overwegende dat overeenkomstig artikel 332*quinquies*, § 2, eerste lid oud BW de familierechter de vordering tot onderzoek naar het vaderschap gericht tegen de genetische vader slechts kan afwijzen “*indien de vaststelling van de afstamming strijdig is met de belangen van het kind*”;

Dat dit criterium inhoudt dat het onderzoek door de rechter beperkt blijft tot een negatieve invulling van het belang van het betrokken kind, waarbij nagegaan moet worden of zijn belangen geschaad worden door de vaststelling van de vaderlijke afstamming; dat de wet aldus niet vereist dat het kind een positief resultaat te verwachten heeft bij de vestiging van de vaderlijke afstamming;

Overwegende dat geïntimeerde duidelijk te kennen geeft dat hij niets te maken wil hebben met het kind [REDACTED] van appellante en dat hij hoegenaamd niet van plan is om enige verantwoordelijkheid ten aanzien van dat kind op te nemen;

Dat het kind dan ook op emotioneel, opvoedkundig, schools en relationeel vlak niets van geïntimeerde te verwachten heeft;

Dat deze vaststelling evenwel niet volstaat om tot de conclusie te komen dat de vestiging van het vaderschap ten aanzien van geïntimeerde in strijd is met het belang van het kind.

10. Aangaande het recht op identiteit van het kind

Overwegende dat het kind een recht op identiteit heeft in de zin van kennisneming en registratie van zijn biologische afstamming;

Dat dit niet betekent dat (wettelijke beperkingen buiten beschouwing gelaten) het tegen de genetische vader gevoerde onderzoek naar het vaderschap steeds grondig verklaard zou moeten worden, maar wel dat er ernstige tegenindicaties voorhanden moeten zijn die er op wijzen dat in een concreet geval het volstrekt tegenaangewezen is om die vaderlijke afstammingsband te vestigen.

11. Samenvattende conclusie

Overwegende dat het hof, voor ogen houdend dat een louter negatieve invulling van het belang van het kind hier vooropstaat, op basis van de voorgaande overwegingen in hun onderling verband beschouwd, samengevat:

- de zekerheid omtrent het genetische vaderschap van geïntimeerde,
 - het ontbreken van zekerheid en zelfs van een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid dat appellante met haar zwangerschap en vervolgens het nastreven van de vestiging van een vaderlijke afstammingsband ten aanzien van geïntimeerde – een man met Belgische nationaliteit – enkel en alleen een verblijfsrechtelijk voordeel zou hebben nagestreefd,
 - het gegeven dat de uitkomst van haar vordering tot onderzoek naar het vaderschap *hic et nunc* geen weerslag meer kan hebben op haar verblijfssituatie in België,
 - de afwezigheid van enige verifieerbare ernstige tegenindicatie die er zou op wijzen dat het *in casu* volstrekt tegenaangewezen is om die vaderlijke afstammingsband te vestigen,
- het hof, anders dan de eerste rechter, van oordeel is dat de vordering van appellante gegrond is;

Dat het hoger beroep gegrond is.

12. Aangaande de gerechtskosten

12.1. Stelling van de partijen

Appellante vordert geïntimeerde te veroordelen tot de gerechtskosten, met inbegrip van de kosten voor het in eerste aanleg gevoerde DNA-onderzoek ten bedrage van 750 euro en een rechtsplegingsvergoeding ten bedrage van 1.440 euro.

Geïntimeerde vordert appellante te veroordelen in de kosten van het geding, met inbegrip van een rechtsplegingsvergoeding van 1.440 euro.

12.2. Beoordeling

Overwegende dat nu de oorspronkelijke vordering van appellante gegrond is, de beslissing van de eerste rechter waarbij appellante in de kosten van het geding veroordeeld wordt, hervormd wordt.

Overwegende dat nu het hoger beroep gegrond is, geïntimeerde in de gerechtskosten van het hoger beroep veroordeeld wordt, alsook tot de kosten van het in eerste aanleg gevoerde deskundigenonderzoek (DNA-onderzoek);

Dat de rechtsplegingsvergoeding in hoger beroep bepaald wordt op het basisbedrag voor niet in geld waardeerbare zaken, namelijk 1.440 euro, zoals door appellante gevorderd.

**OM DEZE REDENEN,
HET HOF, 42^e KAMER (FAMILIEKAMER)**

Rechtsprekend na tegenspraak

Gelet op artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 betreffende het taalgebruik in gerechtszaken;

Gehoord D. Cordemans, substituut-procureur-generaal, in haar advies gegeven ter zitting van 23 maart 2021;

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en gegrond;

Dienvolgens:

Hervormt het bestreden vonnis van 16 maart 2020;

Opnieuw rechtsprekend:

Verklaart de vordering van appellante tot onderzoek naar het vaderschap tegen de heer [REDACTED] geboren op te Antwerpen op 22 april 1972, gegrond;

Zegt voor recht dat de heer [REDACTED] de vader is van het kind [REDACTED] geboren op te Brussel op 8 maart 2018;

Verstaat dat de gerechtsdeurwaarder, de procureur-generaal bij dit hof, de griffier, de DABS en de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand te Brussel zich schikken naar artikel 333 van het oud Burgerlijk Wetboek, waarvan paragraaf 2 vervangen werd bij artikel 41 van de wet van 18 juni 2018 (BS 2 juli 2018), in werking getreden op 31 maart 2019 overeenkomstig artikel 118 van deze wet zoals zelf gewijzigd door artikel 186 van de wet van 21 december 2018 (BS 31 december 2018- Ed 1);

Veroordeelt geïntimeerde in de gerechtskosten, als volgt begroot aan de zijde van appellante:

- * kosten DNA-onderzoek: 750 euro;
 - * bijdrage Begrotingsfonds hoger beroep: 20 euro;
 - * rechtsplegingsvergoeding hoger beroep: 1.440 euro;
- en niet nuttig te begroten aan de zijde van geïntimeerde;

Veroordeelt overeenkomstig artikel 269/2 van het Wetboek der registratie-, hypotheek- en griffierechten geïntimeerde [REDACTED] tot betaling aan de Belgische Staat, FOD Financiën, van het rolrecht hoger beroep ten bedrage van **400 euro**.

Dit arrest werd gewezen door de 42ste kamer, familiekamer van het Hof van Beroep te Brussel, samengesteld uit:

P. SENA EVE, voorzitter,
J. DANCKAERTS, raadsheer,
C. VAN ROY, raadsheer,
die alle zittingen hebben bijgewoond en die over de zaak hebben beraadslaagd.

bijgestaan door H. COEYMANS, griffier,

H. COEYMANS

C. VAN ROY

J. DANCKAERTS

P. SENA EVE

Mevrouw J. DANCKAERTS verkeert in de onmogelijkheid om de uitgesproken beslissing te ondertekenen.

Het werd door uitgesproken in openbare burgerlijke terechtzitting van de 42ste kamer, familiekamer van het Hof van Beroep te Brussel op **30 MAART 2021**,

waar aanwezig waren:

P. SENA EVE, voorzitter,
bijgestaan door H. COEYMANS, griffier,

H. COEYMANS

P. SENA EVE

